

v tyto dny a nepříslušejí tudíž za dny, ve kterých služba nebyla konána.

Názoru tomu nelze přisvědčiti. Substituční diety vyplácejí se ve smyslu dvor. dekretu z 28. března 1828 (č. 2332 sb. just. zákonů a nařízení) a dekretu dvorské kanceláře z 15. dubna 1835 č. 14.488 (sb. pol. z. č. 46, sv. 63), které podle čl. I a § 58 služ. pragm. pokládají sluší za normu dosud platnou i pro úředníky soudcovské, po čas cesty na místo přidělení a zpět a po čas přidělení.

Přidělen byl však st-l u sedrie v Bratislavě nesporně i v době dovolené od 2. července do 5. srpna 1923, neboť nebylo tvrzeno a není ani ze spisů zřejmo, že by při nastoupení dovolené st-lovy bylo bývalo příslušným úřadem zařízeno jeho sprostění služby u sedrie v Bratislavě a že by byl býval k sedrii po skončené dovolené zase znova přidělen.

Substituční diety nelze také bez striktního předpisu zákonného posuzovati jen jako odškodnění za službu v určité dny skutečně konanou, nýbrž jsou dle povahy věci vůbec odškodněním za všechny újmy, které úředníka zpravidla stihnou tím, že musí nésti vyšší náklady vzniklé pobytem a stravováním, ev. také přeložením celé domácnosti mimo dosavadní stálé bydliště.

Potřeba úkonů substitučních je dojista důvodem přidělení soudce k jinému soudu, nedostatečně obsazenému, ale pro nárok na diety není rozhodné, zda a jak je soudce přidělený na novém místě zaměstnáván — to zpravidla ani nezávisí na jeho vůli — nýbrž rozhodným jest již o sobě fakt, že se přidělený soudce nastoupením služby v novém místě dal tam justiční správě k dispozici.

Nastoupením povolené dovolené, která se dle § 43 služ. pragmatiky řídí jediné služebními poměry soudu, k němuž byl soudce přidělen, nepřestává sám sebou jeho svazek přidělením založený, povolení to také nevyklučuje, aby byl přidělený soudce — kdykoli je toho ze služebních důvodů třeba — z dovolené odvolán (cit. § 43, věta 1. služ. pragm.) a proto není důvodu, aby substituční diety byly přidělenému po dobu dovolené odpírány.

Opačný názor žal. úřadu odporuje zákonu a je proto nezákonný také příkaz daný st-li, aby diety vybrané za dobu dovolené vrátil. — —

Č. 4099.

Veřejní zaměstnanci (Slovensko): Může cestář župní (župy zemplínské) býti propuštěn ze služby bez nároku na pensí, poněvadž byl soudem odsouzen pro zločin?

(Nález ze dne 11. listopadu 1924 č. 19.701).

Věc: Jan St. v O. proti administrativnímu výboru župy zemplínské v Michalovcích o propuštění ze služby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z nálezu županského úřadu v Michalovcích z 24. srpna 1922, jímž st-l; župní cestář župy zemplínské, byl propuštěn ze služby bez nároku na pensí a jemu všechny požitky zastaveny, a to z těchto důvodů:

Rozsudkem sedrie v Košicích, potvrzeným rozsudkem soudní tabule v Košicích byl st-1 odsouzen pro zločin do žaláře na dobu jednoho měsíce. Týž byl výnosem županského úřadu zemplinské župy z 19. února 1909 jmenován župním cestářem s požitky I. třídy a vztahuje se na něj cestářská instrukce, na základě níž byl i do služeb republiky převzat. Dle této instrukce, dopustí-li se župní cestář trestního skutku, má býti bez každého nároku propuštěn, a pak-li se županský úřad této instrukce přidržel a jmenovaného pro trestný čin propustil, je postup ten úplně správný.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Žal. úřad odůvodnil rozhodnutí své po stránce právní zcela všeobecně poukazem na cestářskou instrukci, již vyrozumíval zřejmě statut cestářů župy zemplinské, schválený min. výnosem ze 14. prosince 1906 č. 84.815. Statut ten mluví o propuštění cestářů pouze v §§ 16 a 17, z nichž první praví: Dopustí-li se cestář v e s l u ž b ě nepřístojnosti tak hrubého rázu, že jeví se býti nutným jeho propuštění, pak župan vyšetří věc a vysloví propuštění. V § 17 pak je stanoveno: Je-li cestář soudním rozsudkem odsouzen ke ztrátě úřadu, propustí župan cestáře po pravoplatnosti rozsudku ze služby. Odvolání není.

Žádné z těchto ustanovení není s to odůvodniti v daném případě propuštění st-lovo, neboť § 16 výslovně požaduje, aby se cestář dopustil nepřístojnosti v e s l u ž b ě, kteroužto okolnost žal. úřad vůbec nezjistil, ani ji nelze ze spisů seznati, v druhém musila by však ztráta úřadu býti vyslovena již v soudním rozsudku samém, což rovněž během řízení nikdy tvrzeno nebylo.

Ježto tudíž nař. rozhodnutí v normě, již jedině se dovolává, opory nemá, slušelo je zrušiti pro nezákonnost, aniž bylo třeba zabývati se ještě také otázkou, spočívá-li odepření nároku na pensi na podkladě zákonném.

Č. 4100.

Živnostenské právo: Kdy jde o živnostenské provozování zahradnictví?

(Nález ze dne 12. listopadu 1924 č. 21.000/23).

V ě c: Josef D. v H. proti zemské správě politické v Praze o živnostenský přestupek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z nálezu osp-é, jímž st-1 uznán vinným přestupku § 11 živn. řádu, jehož se dle svědectví a seznání stráže dopustil tím, že provozuje již několik roků neoprávněně živnost zahradnickou v H., a odsouzen dle § 132 a) živn. řádu k pokutě 500 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 50 dnů.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

St-1 doznává, že provozoval v čp. — v H. a na objektech s ním souvisejících zahradnictví až do r. 1921, popírá však, že tak činil i po této době a popírá, že i v oné době provozoval zahradnictví po živnostensku; provozoval je prý pouze ve smyslu zemědělsko-zahradnickém, kterýžto